

A ragan Ikromu története

Ynevi legendák

A mai déli városállamok kráni régiójának területét nem is olyan régen a raganok népe uralta. Ez a nép nem volt egységes, elszigetelt közösségekben, úgynevezett családokban éltek. De jött egy hős, aki megteremthette volna az egységet, létrehozhatta volna a Nagy Ragan Birodalmat.

Páratlan szerencse, hogy a jó tollú krónikás, Remiato Grittanus lovag, Krad felszentelt szolgája hetven esztendővel az esemény után, az utolsó élő szemtanú elbeszélése alapján lejegyezte a történeteket. Adjuk hát egy időre neki a szót.

„Vízfakadás havának (nagyjából Alborne második havának felel meg) nyolcadik napján egy deli termetű, lángoló szemű ifjú érkezett a faluba. Mindenkit a nevéen szólított, és úgy ismerte a járást, mintha közülük való lett volna, pedig soha nem látták előtte. (...) Ikromu (hontalan, gyökértelen) néven nevezte magát, és azt mondta Gridonnal, a családfővel akar szólni. Mielőtt bármit tehattünk volna, oda lépdelt Gridon házához, hangos szóval megnevezte magát és bebocsátást kért. Hátrált néhány lépést és várakozott. Amikor Gridon ajtaja kinyílt, és öt szívdobbanásnyi idő múltán sem lépett ki rajta senki, bement. Látszott, jól ismeri szokásainkat is. Sokáig bámultuk még szótlánul az idegen mögött bezáródó ajtót, aztán mindenki ment, hogy a dolga után nézzen. Bennünket, gyerekeket persze husággal sem bírtak volna onnan elhessegetni. Igazán közel

azért mi sem mehettünk. Jól emlékszem, botütöst kezdtünk játszani, közben azt találgattuk, ki lehet az idegen és mit akar. Állandóan a ház felé tekintgettünk, hogy mikor történik már valami. (...) Már azt gondoltuk, hogy ki se jönnek, így a nap pihenni nem tér a végtelen hegyekbéli barlang palotájába, mikor végre nyílt az ajtó. Kilépett rajta Gridon, és ránk nézett. Tekintetének tüze szinte perzselt. Az izgatottság és a lelkesedés heve szította fel pillantása alvó parazsát, ma már tudom. De akkor megijedtem, még soha nem láttam ilyennek. Elküldött bennünket, hogy hívjuk tanácsba a főket, (családdal rendelkező felnőtt férfiakat), szólni kíván. (...) Ekkor vettük csak észre, hogy a nap még alig haladt el az Árva hegy törött csúcsa fölött. Még annyi időt sem voltak benn, ami alatt a Szarvszikla csúcsára felérhetnék, mi meg azt hittük...”

(A beszámoló hasonló részletességgel folytatódik. A derék krónikás egy vastag fóliás minden egyes lapját megtöltötte a ragan Ikromu történetét elbeszélő írásával.)

Ikromu meggyőzte a családfőt arról, hogy a különálló közösségeket össze kell fogni, mert ők együtt alkotják a nagy ragan családot, hiszen mindannyian testvérei egymásnak. S ha ez nem megy szépszerével, akkor erővel kell megtenni. Idővel úgyis belátják majd, hogy ez a helyes út. Idővel úgy is belátják majd, hogy ez a

helyes út. Nem lehet másként, hiszen ez a hegyek jó szellemeinek akarata. A szellemeké, akik egykor új hazába vezették a raganok őseit, és akik még ma is ébren vigyázzák népünk minden lépését. Őt, a Gyökértelent választották ki arra, hogy beteljesítse a raganok sorsát, és hogy küldetését bevégezhesse tudást, hatalmat és erőt kapott tőlük. Felruházták a múlt tudásával, az igazság hatalmával és a tettek erejével.

(Tudomásunk szerint a türelmetlenségen kívül nem volt más emberi gyengesége a nagy ragan hősnek, ez az egy azonban felbukkanása pillanatától kezdve végig kísérte, s a későbbiekben ez csak fokozódott. Talán ez a legfőbb oka, hogy életében inkább átkozták, mint dicsőítették.)

Ikromu a Madiban élők meggyőzése után felkereste a környező falvak családfőit, és valamennyi családot maga mellé állított. Nem mindenhol boldogult olyan könnyen, mint az első esetben, de végül mindenütt sikerrel járt. Ezek után az egyébként nem igazán harcias természetű északi családok férfi tagjaiból hamar – néhány hónap alatt – kicsi, de ütőképes hadat szervezett. Mihelyst úgy érezte, hogy emberei – mert ekkor már az ő emberei voltak – felkészültek, felkerekedett hadával, hogy nemzetté kovácsolja össze a szétszórta élő családokat, és létrehozza a ragan birodalmat. Terve az volt, hogy minden családot és falut maga mellé állít, és mindezt még a hideg évszak beállta előtt, akkor ugyanis a hágók és hegyi utak nagy része járhatatlanná válik. Eleinte még páratlan rábeszélő képességére támaszkodott, de ez némely esetben drága heteket rabolt el amúgy is szűkös idejéből. Ezért gyorsan módszert váltott, és inkább fegyverei erejével „győzte meg” a családokat igazáról. Csapatainak csak minimális pihenőt engedélyezett, így elképesztő iramban haladt előre. Ám az ősz a vártnál néhány héttel hamarabb köszöntött be. Szerencse volt a szerencsétlenségben, hogy az idejekorán érkező évszak egyelőre még nem hozta magával a szokásos csapadékos időjárást, csupán a levegő hűlt le számottevően. Ez további idővesztést okozott az egyébként is türelmetlen hősnek, ezért úgy döntött, hogy a kevesebb lelket számláló, ill. kevésbé jelentős családokat kihagyja „villám hadjáratából”. Még késő ősszel is úton volt csapatával. Az időjárás pedig napról napra rosszabbra fordult. Dacolva hóval, széllel, faggal erőltetett menetbe kényszerítette embereit. De hiába. Nem kevés család és még több falu volt még hátra,

mikor végül belátta, hogy nem mehet tovább. Nem volt elégedett művével, pedig nem igen hordott még olyan hadvezért hátán a föld, aki meg tudta volna közelíteni ezt a páratlan teljesítményt, és nem tudni, születik valaha olyan, aki utána tudná csinálni. Mintegy fél esztendő lett, kb. félszáz katonával (becslések szerint 300-800 embere lehetett) meghódította a Kráni hegység délkeleti részét. (Területe majdnem akkora volt, mint a mai kráni régió.) És mindezt irtalmatlanul nehéz, utak nélküli terepen. Ráadásul a hadjárat második felében olyan időjárási viszonyok között tette mindezt, hogy vállalkozását nyugodtan nevezhetjük öngyilkossági kísérletnek is, s akkor még nem biztos, hogy megtaláltuk rá a megfelelő súlyú jelzőt.

A hosszú téli hónapokat arra használta fel Ikromu, hogy a fegyverrel térdre kényszerített falvak lakosságát érveivel és személyes tekintélyével meggyőzze igazáról. Senki sem érti, hogyan volt képes sok száz mérföldet megtenni az ilyenkor járhatatlan vidéken. Nem jutott el persze minden faluba, de ahol megjelent, ott valóban maga mellé állította az embereket. Közben egészségi állapota rohamosan romlott. Mire eljött a tavasz, fogai kihullottak, háta meggörnyedt, testét fekélyek lepték el. Mégis nekiindult ismét, hogy most már valóban bevégezze küldetését. De a tavasz első havának vége egyben az ő életének a végét is elhozta. Holttestét szorosan vászonba tekerték katonái és visszaszállították Madiba. Amikor a vásznat kiontották, hogy megadják a hősnek kijáró végső tisztességet, csak csontokat és rothadó húst találtak. És két fém tárgy. Az egyik egy rontásűző fémlap volt, melyet minden ragan apa belehelyez fiú gyermeke bal karjának bőre alá háromnapos korában, hogy a szíve bátor, karja erős legyen, ha felnő (a leány gyermekeknek ötnapos korukban helyeznek el hasonlót a jobb combjukba, hogy termékenyek legyenek.) A másik egy idegen jelekkel vésett, ismeretlen fémből készült, kb. egy hüvelyk átmérőjű gömb volt, s nagyjából ott helyezkedett el, ahol valaha Ikromu nyaka kinőtt a testéből. (A mellkas fölött, a nyak és a test találkozásánál, a szegycsont felső árkában, a két kulcscsont ízesülése között.) Amikor a

falu sámánja odafurakodott a „tetemhez” a vászonból a földre esett a félgömb.

„A sámán azonnal odaugrott, hogy megnézze mi az. Én is szaladtam rögtön, hogy cimboráimat megelőzve enyém legyen a még mindig guruló fura holmi. De amikor a sámánra emeltem szemem már semmi kedvem nem volt az új játékhoz. Ahogy ott állt, karját széttárva, szeme kifordulva. Bár csak elfeledhetném, iszonyú volt. A lábam még vitt volna, így hát mi tagadás el is estem. (...) Senki se mert a fura gömbhöz nyúlni, még a sámán se. De aztán elővette tarisznyáját, mindenféle porokat szórt szét, és a szellemeket szólította énekével, hogy vigyék el a gonosz holmit. (...) Reggelre aztán eltűnt. Tán egy kutya vitte el, vagy egy farkas. A sámán azt mondta a fekete földről származott, és most visszatért oda, ahová való.”

A rontásűző fémlap a halott természetes családját illette volna. Mivel senki nem ismert Ikromu származását, a családfőnek adták, ahogy z ilyenkor szokás. Amikor a rontásűző talizmánt Gridon megpillantotta kis híján követte a hőst a világok között vezető útra. Szótlanul házába vonult, és másnapig ki sem jött onnan.

„Már jócskán a tanácsfa fölött állt nap, amikor Gridon kijött végre. Pedig addig soha nem maradt el a reggeli itatásról. Összevissza lógott rajta a ruha. Szemei zavarosak voltak. Még a nevére sem figyelt fel, csak ténfergett fel és alá a háza előtt. (...) Azt motyogta, hogy Krom (együgyű, félkegyelmű). Aztán a földre rogyott és nem mozdult többet. (...)”

A kezében szorongatott valamit. A sámán ment megnézni, mi az. Ahogy szétfeszítette ökölbe szorított kezét, kiesett belőle a rú (rontásűző amulett).

Krom. Így nevezzük azokat, akiket a szellemek megjelöltek. Így nevezték Gridon egyetlen fiát is.”

Gridon felismerte a rú, a fémlapot, melyet mintegy húsz esztendővel azelőtt ő helyezett be újszülött gyermeke bal karjának bőre alá. A fiú még öt évesen is folyton nyáladzott, tekintete mindig zavaros volt, gyakran tett kárt magában, nem beszélt és nem is értette a hozzá intézet szavakat. Nem volt képes tíz lépést megtenni anélkül, hogy el ne esett volna, és már a három esztendő lányok is elhagyták a növésben. Apja szíve csaknem meghasadt bánatában, hogy egyetlen, kései gyermekét is elveszik tőle a szellemek. De nem volt mit tenni. Elvitte hát az Ásító barlangba, hogy a szellemek magukhoz vehessék a megjelölt gyermeket.

És lám gyermeke visszatért, s lehet, hogy a gonosz szellemek ereje segítette, de ő jóra fordította hatalmát. Ám ezt apja csak halál után tudta meg, és maga is követte immár másodszer elvesztett fiát.

Így ért véget a hős Ikromu története.

2000.02.

Szerző: Borbás István

Forrás: Rúna magazin VI.évf./1.szám

Szerkesztette: Magyar Gergely